

VINOHRADSKÝ ZPRAVODAJ

46/2009

Modlitebna CASD - Londýnská 30 - praha 2 - Vinohrady

CÍRKEV ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

12. prosince 2009

9.30 - 10.30

Sobotní škola

Společná píseň a modlitba
Sobotní škola ve třídách
Společná píseň a modlitba

10.30 - 10.40

Přestávka

10.40 - 12.00

Bohoslužba s kázáním

Uvádí Čák C.

Společná píseň č. 249
Sborová oznámení / Krajáková D.
Společná píseň č. 150
Přímluvná modlitba / Nováková M.
Presentace aktivit SC / Jonczy M.
Píseň pěveckého sboru
Čtení z Bible – Dt 3,23-27/ Kloudová K.
Modlitba před kázáním / Kašílík D.

Kázání – Kysilko M.
„Kvůli nám“

Hudební ztišení / Kašílíkovi
Modlitební chvíle
Sbírka pro sbor
Společná píseň č. 149
Modlitba / Kysilko M.
Společná píseň č. 280

14.00

Odpolední pobožnost
– kázání – Kysilko M

15.30

Modlitební shromáždění

Prosíme všechny o vypnutí mobilních telefonů během bohoslužby.

OZNÁMENÍ SBORU VINOHRADY

- 1 Dnes dopoledne i odpoledne nám zamyšlením nad Božím slovem poslouží kazatel Mirek Kysilko, kterého mezi námi vítáme. Odpolední shromáždění začíná ve 14,00.
- 2 Zkouška sborového zpěvu bude zahájena ihned po skončení dopolední bohoslužby.
- 3 V sobotu od 15:30 v prostorách Společenského centra pokračuje tradice modlitebních shromáždění. Příští sobotu se z důvodu koncertu toto setkání nekoná. V sobotu 26. prosince jste zváni na vánoční modlitebni s pohoštěním organizované pro vás, kteří zůstáváte o svátcích sami a toužíte po společenství.
- 4 V pondělí 14.12. od 21 hodin vystoupí Maranatha Gospel Choir společně s kapelou T.O.P. Dream Company na jedinečném koncertě v Lucerna Music Baru v Praze. Gospelové písně v podání Maranatha Gospel Choir zde tak poprvé zazní v úpravě pro velkou kapelu doplněnou o žesťové nástroje. T.O.P Dream se s Maranatha Gospel Choir propojí nejen nástrojově ale i hlasově, kdy sólisté Ondřej Ruml, Vojta Dyk a Marta Balážová podpoří svými hlasy některé gospelové písně. Lístky na koncert v ceně 165,- Kč, lze zakoupit v předprodeji v sítích Ticketpro a Ticketstream nebo přímo v pokladně Lucerna Music Baru.
- 5 Zveme vás na přednášky zabývající se otázkou „Jak zvládneme svobodu“. Toto úterý, tedy 15. prosince od 18:30, se můžeme těšit na téma „Svoboda – Utopie, nebo skutečnost?“ s teologem J. Lukešem.
- 6 Připomínáme zpěvákům mimořádnou zkoušku před plánovaným koncertem v pátek 18. prosince od 18,00.
- 7 Příští sobotu dopoledne budeme ve sboru slavit Památku Večeře Páně. Připomínáme, že začátek slavnostní bohoslužby je v 9,30 a kázáním Božího slova a vysluhováním poslouží náš kazatel Radek Jonczy.
- 8 Příští sobotu 19. prosince jste všichni srdečně zváni od 17:00 na Vánoční Gospelovou Bohoslužbu. Bohoslužbu doplní zpěvem Maranatha Gospel Choir a Smíšený pěvecký sbor – Vínohrady.

UZDRAVENI, ALE NE SPASENI

(LUK 17,11-19)

I. Ježíš prochází kolem

Vidím to před očima jako dnes, přitom je tomu už dvacet let. V televizi tenkrát běžel jeden z přímých přenosů řady mítinků organizovaných Občanským fórem. Na obrazovce se /na tu dobu zcela netradičně/ objevil duchovní, šéfredaktor Katolického týdeníku Alois Kánský. Herec Boris Rösner jeho krátké vystoupení uvedl slovy: „Jsem rád, že se do této společnosti po čtyřiceti letech vrací Ježíš Kristus.“

Ani jsem nedýchal. Vše nasvědčovalo tomu, že se Boris Rösner nemýlí. Ježíš do té naší „české vesnice“ 17. listopadu 2009 doopravdy přišel. Zástupy málo mocných, žijících čtyřicet let za železnou oponou komunistické izolace, deformovaných zruďnou ideologií, spoutaných bídou a ponížením, tehdy s nadějí volaly: „Svobodu! Svobodu!“

Nově zvolený prezident Václav Havel ve svém prvním novoročním projevu stanovil diagnosu zvanou „morální malomocenství“. Řekl, že jsme jako společnost během uplynulých čtyřicet let morálně onemocněli. Přitom často opakoval výrok T. G. Masaryka „Ježíš, nikoli César.“ Nebylo těžké pochopit intenci tohoto výroku. A tak kursy studia Bible a podobné křesťansky laděné osvětové akce doslova praskaly ve švech. Volání: „Ježíši, smiluj se nad námi,“ neustále sílilo...

II. Ježíš budí pozornost malomocných

To stejné volalo před dvěma tisíci léty deset malomocných z evangelijního příběhu, který jsme si zde četli úvodem. I oni tenkrát byli lidmi bez budoucnosti. Mohli se setkávat jen se sobě podobnými a spolu s nimi žít v těžké izolaci. Vyloučení z jakéhokoli společenského i duchovního života museli při jakémkoli náhodném setkání s lidmi zdravými už z dálky volat: „Nečistý, nečistý.“

Přitom byli odkázáni na milost a nemilost příbuzných, známých či náhodných kolemjdoucích, kteří jim tu a tam někde nechali ležet jídlo nebo nějaké ty svršky. O podobné milodary si museli říkat hlasitým voláním. Podle evangelijního příběhu si jednou vybrali také Ježíše. Stojí za povšimnutí, že na něj volali jménem a dokonce jej titulovali jako mistra. Pravděpodobně se z pověsti, která jej předcházela, dozvěděli, že těm, kteří jsou na tom bídě, obvykle věnuje svou pozornost. Že je schopen pomoci a že je mistrem svého oboru.

III. Ježíš malomocné uzdravuje

Přestože bylo malomocenství nemocí nevyléčitelnou, židovský zákon s určitou možností uzdravení jakoby počítal. Předpisy Tóry stanovovaly, že když by se někomu z malomocných přece jen jevilo, že příznaky jeho nemoci ustupují, měl by vyhledat jeruzalémské kněze. Ti jej museli prohlédnout a v případě uzdravení pak jeho karanténu po složitých procedurách zrušit. (Lv 14. kapitola)

Proto Ježíš malomocným volajícím o pomoc říká: „Jděte a ukažte se kněžím!“ Ke kněžím je však posílá, aniž by je uzdravil. V podstatě je tady jen povzbuzuje: „Přátelé, zase budete v pořádku. Ještě vás sice čeká kus cesty, ale výsledek bude stát za to. Zase se budete moci vrátit k lidem, žít jako lidi doma mezi svými, dotýkat se jich, jíst s nimi, bydlet s nimi, patřit k nim.“ Z našeho příběhu se pak už jen dozvídáme, že malomocní během své cesty do chrámu doopravdy od malomocenství očistěni byli. Není tam však napsáno, kdy přesně k uzdravení došlo.

IV. Ježíš uzdravuje naši společnost

I naše společnost se před dvaceti léty vydala na cestu k „lepšímu zítřku“. A světe, div se. Deformace dané diagnosou uplynulých let začaly postupně mizet. Začalo se nám všem lépe dýchat, žít, pracovat i odpočívat. Chmury nejistoty se začaly pozvolna rozplývat. Ti, od kterých jsme byli izolováni, nás integrovali mezi sebe. Stali jsme se součástí Evropské rodiny. Mohli jsme začít cestovat, kam jsme chtěli, stýkat se s kým jsme chtěli, říkat a psát, co jsme chtěli... Značně se ulevilo nám i našim dětem. Změnil se náš každodenní život. Zaznamenali jsme obrovský civilizační skok. Naše společnost se v celkem krátké době konsolidovala ve společnost demokratickou, tedy svobodnou, vyspělou.

Leccos se změnilo i na poli náboženském. Věřícím bylo znovu umožněno beztestně rozvíjet svůj duchovní život, často i v kostelích a modlitebnách, které jim byly v restitucích navraceny k původnímu účelu. Nová doba otevřela věřícím dveře nových možností komunikace s těmi, kterými byli dříve považováni za nečisté. Zvýšila se prestiž duchovenského úřadu a křesťané se opět začali těšit uctě a vážnosti.

V. Naše společnost má však opět problémy

Nedlouho poté se však naše společnost začala opět potýkat se staronovými problémy. Euforie lidskosti vyprchala už během několika týdnů. Ze skříně politické scény na nás začali vypadávat komunističtí kostlivci. Jednání svobodného demokratického parlamentu se proměnila v tragikomická divadelní představení. Korupce a nezřízená touha po penězích, blahobytu a moci znovu začala deformovat tváře mnohých z nás.

Pokles životní úrovně, rostoucí nezaměstnanost, hrozba jaderného nebezpečí a další neutěšené okolnosti začaly náš výhled do budoucnosti opět zamlžovat. Některé to vyvedlo z míry natolik, že začali volat po pofiderních jistotách staré malomocné komunistické komunity.

VI. Příčiny neúspěchu

Ptáte se, co je toho příčinou? Nejsem politik, ekonom, ani psycholog. Nejsem schopen fundované analýzy dané problematiky. Z našeho evangelijního příběhu jsem však několik možných důvodů vyčetl.

a) Duch nevděčnosti

Jednou z příčin by mohl být duch nevděčnosti. Uzdravení zapomněli poděkovat. Z deseti uzdravených se k Ježíši s díky vrátil jen jeden.

V roce 1995 odvysílala Česká televize rozhovor se starší věřící ženou. Ptali se jí, jak vnímá naší společnost několik let po sametové revoluci. Žena odpověděla: „Lidem chybí vděčnost. Všichni volali „chceme svobodu“, ale když přišla, vzali to jako samozřejmost.“ Měla pravdu. Atmosféru vděčnosti vytlačilo ovzduší kritiky.

b) Absence duchovních hodnot

Další příčinou opětného rozkladu společnosti mohlo být přílišné soustředění se na dar svobody, místo soustředění se na dárce a zprostředkovatele tohoto daru. Tak nějak tomu bylo i v případě uzdravených malomocných. Jen jeden z nich v Ježíši identifikoval Boha. Právě proto před ním padl na kolena a poklonou mu vyjádřil bohopoctu.

Často nám vrtá hlavou, jak je možné, že pád komunistické totality proběhl tak sametově a hladce. I odborníci se o tomto jevu často vyjadřují jako o zázraku. Není za tím vším ten, o němž prorok Daniel ve Starém zákoně říká, že „ustanovuje i sesazuje krále?“ A není příčinou našeho porevolučního pádu právě to, že jsme, stejně jako většina uzdravených malomocných, začali užívat dar a přestali děkovat dárce?

c) Formální zbožnost

Řekli jsme, že problém uzdravených malomocných spočíval v jejich nevděčnosti a přílišném soustředění se na dar, místo na dárce. Oni však zas až tak nevděční ve skutečnosti nebyli. Vzpomínáte? Ježíš je přece poslal do chrámu za kněžími. Ti měli zrušit jejich karanténu. S očišťováním od malomocenství úzce souvisela řada děkovných obřadů. Není tedy důvod myslet si, že byli zcela nevděční a na Boha úplně zapomněli. Naopak, šlo o „kované“ Židy. Svou formální neosobní zbožnost, danou předpisy zákona, však žel povýšili nad osobní vztah

ke vtělenému Bohu - Ježíši Kristu.

Jako příslušníci vyvoleného národa pravděpodobně své uzdravení považovali za samozřejmé. Uzavřeli přece s Bohem smlouvu. Návštěvou chrámu a splněním všech smluvně daných předepsaných obřadů splnili všechny podmínky této smlouvy a bylo vystaráno...

Řada z nás křesťanů je na tom podobně. Na Boha jsme nezapomněli. Přesto zde i my, ruku na srdce, často kazíme vzduch. Není to právě proto, že jsme se, podobně jako uzdravení malomocní, spokojili jen s pouhou formální zbožností?

VII. Uzdravení, ale ne spasení

Kde se však bere všechen ten nevděk, nevěra i formální zbožnost? Po 17. listopadu 1989 jsme sice byli jako společnost uzdraveni, ale nepřijali jsme Ježíšem nabízené spasení.

Při pročítání evangelijního příběhu o deseti uzdravených malomocných bychom určitě neměli přehlédnout Samařana. Jeho uzdravení židovští spolupacienti jej snad ani díky jeho původu za věřícího nepovažovali. A není divu. Do chrámu nedošel a na předpisy zákona se úplně vykašlal. Přesto se o něm nakonec Ježíš, jako o jediném z deseti uzdravených vyjádřil slovy: „Tvá víra tě zachránila.“ /doslovně spasila/. Uzdraven byl už dříve spolu s ostatními. Zachránila jej však teprve pravá a nefalšovaná víra, tedy osobní vztah s Ježíšem Kristem.

V čem spočívá síla zmíněného vztahu? Dokáže měnit myšlení, mravy a srdce lidí. Po revoluci jsem při svých veřejných projevech s oblibou citoval T. G. Masaryka, který už kdysi dávno řekl: „Bez skutečné změny, myšlení, mravů a srdce, můžeme sice revolucí odstranit Ďábla, ale Belzebuba posadíme na jeho místo.“ Při výhledu do budoucna přeji sobě i vám, aby víra v podobě osobního vztahu s Ježíšem, zachránila nás všechny i celou naši společnost. Amen

KROKY ČESKÉ HISTORIE

19.ČÁST - SPYTIHNĚV, PANOVNÍK DOBRÝ NEBO ŠPATNÝ?

Minule jsme skončili smrtí knížete Břetislava v lednu 1055. Již zde kníže před svou smrtí, jak jsme si již řekli, určil svým nástupcem nejstaršího syna Spytihněva. Ostatním synům pak rozdělil tzv. moravské úděly, které také nedávno zřídil. Druhý nejstarší syn Vratislav ujal se hlavního údělu, tj. olomouckého, další syn Konrád pak úделu brněnského a mladický Oto údelu znojemského. Jaromír se měl jednou stát pražským biskupem, což se také stalo. Ale to bychom předbíhali. Nyní jsme v roce 1055 a českým knížetem byl svolán Spytihněv. Nejdříve se trochu poptáme kronikářů. Co říká náš milý Kosmas: „Byl to výborný muž, byl krásný od hlavy k patám. Vlasy měl tmavší nad černou smolu, vousy dlouze splývající, tvář veselou, líce bělejší nad sníh a uprostřed jemně zardělé“. A nyní dáme slovo Dalimilovi : „Spytihněv byl dobrý vládce, který Němce neměl v lásce, za tři dny je bez okolků ze své země vypudil. Abatyši zostudil, posadil ji na dvojkolku a poručil Bohu kdesi cestou bavorskými lesy...“. Jak vidíme, oba nejstarší kronikáři našeho knížete hodnotí kladně. My se nyní podíváme na dosavadní Spytihněvův život.

Spytihněv se narodil podle historiků až v roce 1031 a přestože můžeme o tomto datu pochybovat, neboť jak jsme viděli, únos Jitky byl o 10 let dříve, přidržíme se tohoto oficiálního historického data. Když mu bylo 9 let, byl poslán jako rukojmí do Německa, odkud byl ovšem záhy propuštěn. Krátce před Břetislavovou smrtí spravoval Moravu, podobně jako kdysi za jeho děda ji spravoval jeho otec. Ještě předtím, jako mladý kněžic, se učil budoucí český panovník správě země tím, že dostal žatecký údel. Ve chvíli jeho nastolení knížetem českým bylo mu tedy minimálně 24 let. To, co se stalo poté, je pro nás do jisté míry hádankou. Nesvědčí to totiž o vzájemné lásce mezi bratry, lépe řečeno bratrské lásce Spytihněva k ostatním svým bratrům ani o jeho ochotě přijmout otcovu vůli, na kterou Břetislavovi u jeho smrtelného lože přísahal. Co se tedy vlastně stalo? Spytihněv již v následujícím roce, tj. 1056, vytáhl „urovnat“, ovšem podle svých představ, poměry na Moravě. Proč se tak stalo se můžeme pouze domnívat, snad proto, že jeho svolání knížetem v Chrudimi se zúčastnili pouze čeští předáci a proto Spytihněv pozval opět do Chrudimi 300 moravských předáků. Ti však zůstali stát před tzv. zemskou branou u Hrušova a odmítli vstoupit na českou půdu. Bylo to ze strachu? Nebo ze solidarity s mladšími bratry? Nejspíš

se přiblížíme pravdě, uvážíme-li, že politicky laborovali. Došlo však k tomu, čím nepočítali. Spytihněv je nechal zajmout a rozvést po celé hradské soustavě své země. Samozřejmě jako vězně. Jejich zbroj, koně a majetek rozdělil mezi své věrné. Nyní táhl na Olomouc. Vratislav měl ze svého bratra takovou hrůzu, že nečekal a uprchnul do Uher ke králi Ondřejovi, kterého kdysi v roce 1042 na vévodský stolec v Nitře uvedl jeho otec Břetislav. Vratislav však musel v Olomouci zanechat svoji těhotnou manželku, jejíž jméno nám historie nezanechala. Tu po obsazení Olomouce nechal Spytihněv jako zajatkyni odvést na hradiště Lštěň u dnešních Čerčan. Správce tohoto hradiště, který se údajně jmenoval Mstiš, s ní zacházel tak krutě, že poté, co byla propuštěna a vracela se ke svému manželovi do Uher, předčasně porodila a zemřela. Vratislav se tak stal ve svých 23 letech poprvé vdovcem, ale to si řekneme později. Jak naložil Spytihněv s ostatními bratry? Oba je víceméně jako zajatce odvezl do Prahy. Konrád se stal lovcím, Ota pak dozorcem nad knížecí kuchyní. A nyní, jak to bylo s vyhnáním Němců. Historicky doloženo je pouze vyhnání matky představené svatojiřského kláštera, se kterou měl kdysi Spytihněv ještě jako kněžic trapný spor. Protože se této ženy ujala Spytihněvova matka Jitka, musela nakonec i ta před svým synem uprchnout do Uher za Vratislavem. Možná, že Spytihněv vykázal ještě další osoby, třeba i německé národnosti, ale vždy šlo pouze o jeho osobní spor. Aby se zavděčil papežskému stolci, vyhnal naopak mnichy slovanské liturgie ze Sázavského kláštera a uvedl sem právě mnichy německé. I jeho manželka, která se jmenovala Hidda z rodu Wettinů, byla přeci Němka. Když v říjnu r. 1056 umírá německý císař Jindřich III. a poměry ve střední Evropě se začínají podstatně měnit, začal se Spytihněv jakoby vzpamatovávat. Vratislav dokonce dostal zpět svůj olomoucký úděl, kam si přivedl i svou novou manželku, dceru uherského krále Ondřeje jménem Adleru. Nyní se Spytihněv plně soustředil na vlichocení se papežskému stolci. Svatý otec v této době vítal každou příležitost jak posílit svůj vliv; vždyť se schylovalo k zápasu mezi mocí církevní a světskou, který jednou historici nazvou bojem o investituru. Spytihněv chtěl tímto způsobem upevnit nejen vlastní pozici, ale i postavení českého státu, což musíme po všech předchozích negativních informacích hodnotit kladně. Stal se velmi zbožným panovníkem. Za tím účelem činil řadu skutků. Založil kolegiální kapitolu sv. Štěpána v Litoměřicích. Na místě Václavovy rotundy sv. Víta začal budovat prostornou baziliku zasvěcenou nyní již také českým patronům sv. Václavovi a sv. Vojtěchovi. Kosma uvádí, že trávil postní čas v domě mnichů, obdarovával kláštery, rozdával almužny, účastnil se pilně božích služeb, trval v bdění a na modlitbách. Proto byl údajně nazván „otcem duchovních a ochráncem vdov“. Spytihněv zvítězil. V

roce 1060 mu papež Mikuláš II. udělil právo užívat mitru. Za to platil Spytihněv papeži ročně 100 hřiven stříbra. Mitra symbolizovala titul římského patricije, jemuž náležel rozhodující hlas při volbě papeže. Vždyť i při korunovaci císařů nasadil papež korunovanému nejprve mitru a teprve poté korunu. Protože byl Spytihněv prvním světským panovníkem, který po císaři tuto výsadu obdržel, bylo to po něho i za uvedenou vysokou cenu velmi důležité vyznamenání. Spytihněv II. byl tedy rozporuplným vládcem i osobností. Pravděpodobně se domníval, že se stane prvním českým králem. Této výsady se ovšem nedožil, zemřel náhle 28.ledna 1061. Nebylo mu tedy ještě ani 30 roků. Proč tak náhle zemřel dodnes nevíme, protože příčinu smrti neodhalil ani podrobný antropologický výzkum jeho ostatků. Zůstala po něm manželka, dcera, jejíž jméno neznáme a syn jménem Svatobor. Ten se stal v roce 1085 patriarchou v Aquilei. Uslyšíme o něm v souvislosti s korunovací Vratislava. Spytihněv II. odpočívá pod gotickým náhrobkem z huti Petra Parléře z r.1373 v kapli Panny Marie či Nejsvětější Trojice umístěné centrálně za hlavním oltářem v chrámu sv.Víta na Pražském hradě. Touto kaplí byla zahájena v roce 1344 přestavba Spytihněvovy baziliky na gotickou katedrálu mistrem Matyášem z Arrasu. Jak symbolické, co říkáte?

20.ČÁST - KNÍŽE VRATISLAV II., PRVNÍ DÍL (1061 - 1070)

Vratislav, dvanácté kníže české, druhorozený syn knížete Břetislava a Jitky ze Svinibrodu, se narodil okolo roku 1033 a snad i mnohem dříve, jak jsme si již řekli u Spytihněva. Okolo roku 1053 se poprvé oženil. Jeho ženou byla dívka, jejíž jméno historie nezná; někdy se odborníci přikláníjí k tomu, že se jmenovala Marie. Jistě i on dostal od otce již před r.1055 nějaké území, aby se učil hospodařit a vládnout, ale které to bylo, není přesně známo. Když otec těsně před smrtí v Chrudimi rozdělil svým synům vladařství, obdržel olomoucko, kam se po otcově smrti i se svou ženou, která čekala první Vratislavovo dítě, uchýlil. Jak již jsme si řekli minule, musel však pro nevraživost a zpupnost svého staršího bratra, nyní již knížete českého, Spytihněva v roce 1056 ze svého moravského údělu prchnout k uherskému králi Ondřejovi. Když jeho ženu zlovůle Spytihněva a jeho lidí dohnala ke smrti včetně dítěte, byl Vratislav zoufalý. Ve svých 23 letech byl tedy vyhnancem a poprvé vdovcem. Na hostině u uherského krále se seznámil s jeho o něco mladší dcerou Adlétou, kterou koncem téhož roku pojal za svoji druhou manželku. Někdy okolo roku 1058 se z tohoto svazku narodil syn Břetislav, pozdější kníže české. Ten se narodil ještě v uherském exilu, ale

v roce 1060 se Vratislav směl vrátit do Olomouce, kam přijel i se svojí ženou Adlétou. Zde se mu narodily postupně dvě dcery Jitka (Judita) a Ludmila. Při porodu druhého syna, jež konečně dostal jméno Vratislav, však Adléta v roce 1062 zemřela a brzy zemřel i tento syn. To již byl od roku 1061 Vratislav knížetem českým, toho jména druhým a Adléta českou kněžnou. Ihned po svém nástupu na knížecí stolec začal Vratislav plnit otcův odkaz a napravovat chyby z doby vlády Spytihněva II. Svým bratrům ihned vrátil jejich moravské údělly a to Otovi olomoucký a Konrádovi brněnský. Znojemský úděl samostatně obsazen nebyl, neboť čtvrtý žijící a ze všech nejmladší bratr Jaromír byl určen pro duchovní dráhu již otcem Břetislavem I. Myslím, jak za nedlouho uvidíme, že si často v duchu Vratislav říkal, že mu měl raději dát ten neobsazený úděl ve Znojmě. Místo toho svého bratra prakticky nechal násilně již 11.3.1061 vysvětit na jáhna, aby byl k ruce úřadujícímu biskupovi Šebířovi. Jaromír však vůbec netoužil po církevní kariéře, neboť byl založen světsky a rád užíval všech darů života, navíc byl povahou ješitný, nadmíru sebevědomý a velmi prudký. Proto zanedlouho se svými lidmi z Pražského hradu zmizel a záměřil do Polska. Mezi bratry začala silná averze, která bohužel skončila až Jaromírovou smrtí v roce 1090.

Nyní se zase vrátíme k rodinnému životu knížete. Tak víme, že v lednu 1062 mu umírá druhá manželka a Vratislav sotva třicetiletý je opět vdovcem. Kníže sice držel smutek, jak se patřilo, ale současně již vedl jednání o nové nevěstě. Tou se stala ještě v témže roce Svatava, dcera polského knížete Kazimíra I. a sestra budoucích polských vládců Boleslava II. Smělého a Vladislava Heřmana. Svatava byla stejně jako Vratislav potomkem Boleslava I. Ukrutného. Ptáte se, jak to? No vzpomeňte si! Jednou z jeho dcer byla Doubravka a ta si vzala polského knížete Měška z roku Piastovců. A tak byl náš kníže Boleslav I. prapradědečkem obou manželů. Tuto situaci musel řešit podle kanonického práva papežský dispens. Asi jej novomanželé získali, i když není zachován, neboť se vzali a 30 let spolu šťastně žili v manželství - český kníže, později první český král a polská kněžna, později první česká královna. Ta nakonec přežila manžela o 34 roků a stala se pramatí celého dalšího rodu vládnoucích Přemyslovců, neboť větev Adlétina vymřela po meči v roce 1100 Břetislavem II. a držitelé moravských údělů se k titulu českého knížete dostávali jen velmi sporadicky a nakonec vymřeli po meči roku 1227 olomouckým kanovníkem Siffridem. Zato tři ze čtyř synů Svavy se stali českými knížaty: Bořivoj II., Vladislav I. a Soběslav I. a její vnuk Vladislav II. dokonce podruhé českým králem.

Nyní ale zase trochu zeměvlády. Vratislav pokračoval ve stavbě velké ro-

mánské baziliky založené svým bratrem Spytihněvem a přenesl sem ihned v roce 1061 ostatky maminky Jitky, která zemřela v uherském vyhnanství v roce 1058 a uložil je vedle jejího manžela Břetislava I. Dále opět povolal na Sázavu Spytihněvem vyhnané slovanské mnichy vedené opatem Vítkem a vrátil jim klášter. Nyní si předsevzal velký úkol. Totiž obnovit, prakticky znovu založit, olomoucké biskupství. Jak víme, na Velké Moravě bylo v 9. století za Metoděje arcibiskupství. Toto moravské biskupství však „mizí“ okolo roku 976 spolu se jménem Vracen. Za Břetislava již celou Moravu ovládá diecéze pražského biskupa. Po souhlasu biskupa Šebíře, který byl obdařen značným majetkem jako náhradou, uvedl tedy v roce 1063 Vratislav ke kostelu sv. Petra na olomouckém Předhradí svého biskupa, jménem Jan, staříčského benediktina z Břevnova, stoupence asketického mnišství. V roce 1067 zemřel starý pražský biskup Šebír a místo se uprázdnilo. Kníže Vratislav chtěl, což je najednou divné, obsadit biskupskou hodnost německým kaplanem Lencem, ale jeho bratři i předáci se vzbouřili a tak musel sám kníže ustoupit a po určitých zmatcích, majících málem nádech vzpoury proti knížeti, 15.6.1068 nechat zvolit pražským biskupem svého bratra Jaromíra. Jaromír se uvedl dobře i špatně. Alespoň z našeho již velmi vzdáleného pohledu. Dobře tím, že reformoval pražskou kapitolu a do čela jí postavil učeného Marka, který jako její nový probošt byl ve funkci 30 let a skutečně byl přínosem. Špatně naopak tím, že hned po svém nástupu jel do Olomouce, kde fyzicky napadl staříčského biskupa Jana. Ten ihned chtěl svůj úřad složit, což opět nedovolil kníže a tak se problém řešil až ve Vatikánu a to jistě naší vlasti neprospělo. Kníže byl z chování Jaromíra tak roztrpčen, že si začal budovat nové pražské sídlo a to na starodávném Vyšehradě. To už se blížíme k roku 1070, kterým chceme pro dnešek naše povídání skončit. V tomto roce totiž kníže Vratislav II. založil na Vyšehradě kolegiální kapitolu, která byla vyňata z podřízenosti pražského biskupa a podléhala přímo Svatému stolci v Římě. V jejím čele stanul probošt Benedikt, jež do Čech přišel se Svatavou. Kníže intenzivně stavěl knížecí palác, opevnění i chrám, z nichž dodnes stojící je již jen rotunda sv. Martina za barokní Leopoldovou branou. Zkřížené petrské klíče má však kapitula ve svém znaku dodnes.

O dalších osudech naší vlasti zase příště.

Za váš zájem o české dějiny děkuji Jana a Slávek

Linhartovi.

Církev adventistů sedmého dne Praha - Smíchov

Vás zve v rámci projektu
"Dveře dokořán"
na varhanní koncert

Lukáš Petřvalský

**sobota 12. prosince 2009
v 16:00 hodin**

**modlitebna CASD
Peroutkova 57, Praha 5 - Smíchov**

vstup volný

**spojení:
metro trasa B stanice Anděl, bus č. 137 zastávka Urbanova**

www.casdsmichov.cz

program uveden na druhé straně

Milá sestro, milí bratři kole-
gové,

srdečně zvu vás a sbory,
kterým sloužíte, na varhanní
koncert do modlitebny na
Smíchově. Prosím, zajistěte,
aby bylo pořádání koncertu
ve vašich sborech oznámeno.
Velmi děkuji.

Přeji příjemné podzimní dny,
ať vás nepřepadne chřipka.

Pepa Cepl

Nový život, o. p. s.

Plzeňská 166

150 00 Praha 5

tel. 257 218 005

personalni@znoteho.cz

... aby každý slyšel

Misijní organizace Nový život, o. p. s.
hledá nového spolupracovníka na pozici

VEDOUcí KANCELÁŘE

Pracovní náplň (částečně flexibilní):

- * zajištění běžného chodu kanceláře
- * jednání s úřady a dodavateli
- * koordinace webových stránek
- * PR organizace
- * administrativní podpora jednotlivých služeb v rámci Nového života
- * překlady česko-anglické
- * pokladna, základní zpracování finančních dokladů
- * vyřizování objednávek materiálů

Požadujeme:

- * křesťan
- * schopnost komunikace a vytvářet příjemné pracovní prostředí
- * organizační schopnosti, pečlivost
- * dobrá orientace v administrativě a práci na PC
- * ochota učit se novým věcem

Nabízíme:

- * tvořivou práci v křesťanském kolektivu
- * možnost plného i částečného úvazku
- * důraz na profesní i osobnostní rozvoj zaměstnanců
- * možnost aktivně se podílet na šíření evangelia v ČR

Místo výkonu práce: Praha 5, nástup: dle dohody v průběhu r. 2010

Více informací na personalni@znoteho.cz

Vážené křesťanské církve, vážení představitelé těchto církví,

srdečně Vás zveme na koncert u příležitosti uvedení nového CD hudební skupiny Nsango Malamu, jejíž název v překladu znamená „dobrá zpráva“.

Nsango Malamu provozuje duchovní hudbu Konga a Angoly po celé České republice i mimo ni nejen v kostelích - v rámci bohoslužeb, ale i na různých festivalech křesťanské hudby. Zpíváme tak nejen k oslavě našeho Pána, ale máme také snahu přiblížit evropskému obyvatelstvu africkou kulturu a speciálně africkou hudbu. Zároveň se na různých benefičních koncertech a akcích snažíme pomáhat těm, kteří naši pomoc potřebují. Vlastní CD je pro nás vyvrcholením naší dlouholeté práce. Chceme se proto s Vámi podělit o tuto radost a budeme poctěni, když ji také společně s námi prožijete.

Koncert se uskuteční 17.12. v 19:30 v kostele sv. Klimenta (Klimentská 18, Praha 1). Jako host vystoupí harfenistka Lydie Härtelová.

Vstupné na tento koncert je dobrovolné.

Za skupinu Nsango Malamu

Eva Rychnovská

www.nsangomalamu.cz

III. Vánoční Gospelová Bohoslužba

19.12.2009 v 17:00

MARANATHA GOSPEL CHOIR
PĚVECKÝ SBOR - VINOHRADY

*Kostel Církve adventistů sedmého dne,
Londýnská 30, Praha 2, **Vstupné dobrovolné**
Spojení: Nám. Míru (A), I.P. Pavlova (C)*

SBOR VINOHRADY - KONTAKTY:

PRVNÍ STARŠÍ SBORU
STARŠÍ SBORU pro mládež
STARŠÍ SBORU pro křesťanský domov
STARŠÍ SBORU pro střední generaci a seniory
KAZATEL SBORU VINOHRADY

J. Králová	732 780 561
Csaba Čák	604 981 263
V. Klouda	724 607 200
J. Králová	732 780 561
R. Junczy	724 607 201

INFORMACE O ZPRAVODAJI:

Prosíme všechny, kteří mohou nebo chtějí čímkoliv do zpravodaje přispět, aby tak učinili.

Zasílací adresa pro uveřejnění příspěvků: vinohradsky.zpravodaj@email.cz

Uzávěrka zpravodaje: **STŘEDA**

Žádosti o zasílání zpravodaje elektronickou poštou zasílejte na uvedenou e-mailovou adresu

www.casd.cz/praha-vinohrady,vinohradsky.zpravodaj@email.cz